

ALAPTANÍTÁSOK

Alázat és gyógyulás 4. - Hogyan ismerjük fel a büszkeséget 1.

2 Krónikák 7:14: És megalázza magát az én népem, amely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az én orcámat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket.

Megvizsgáltuk Jób esetét, amikor is megpróbáltatásokon kellett keresztülmennie, és nem tudtam az előző kazettán befejezni ezt a tanítást.

Jób problémája az volt, hogy kevélységbe került a szíve.

Jób magatartásformája az volt, hogy szeretett volna Isten színe elé menni, és vitatkozni Istennel, megtárgyalni az ő esetét, mert be akarta bizonyítani Istennek, hogy neki van igaza.

Emlékeznünk kell arra, hogy Jóbnak nagyon nehéz időközön kellett végigmennie, ennek ellenére nincs arra magyarázat, hogy Jób így állt szembe Istennel!

Mert amikor az ember ilyen módon kerül kevélységbe, ez a legbiztosabb út arra, hogy elveszik.

Fejezetről fejezetre lehet látni a vitát, amit folytat a barátaival. A 32. fejezetben kezd kivilágosodni a válasz. Isten itt egy fiatal szolgálón keresztül kezd el szólni, és Isten megmutatja, hogy *Ő* hogy látja.

Jób 32:1: Miután ez a három ember megszűnt vala felelni Jóbnak, mivel ő igaz vala önmaga előtt.

Látjátok, hogy miért kellett Jóbnak megbánnia, amit tett.

Ez az a csapda, amelybe manapság is nagyon sok keresztény beleesik - és ez az ördög csapdája.

A 2. versben találjuk Elihut, aki a következőképpen szól:

Jób 32:2: Haragra gerjede Elihu, a Barakeél fia, aki Búztól való vala, a Rám nemzetségéből. Jób ellen gerjedt föl haragja, mivel az igazabbnak tartotta magát Istennél.

Látjuk tehát, hogy Jób hibás volt.

Jób 32:3: De felgerjedt haragja az ő három barátja ellen is, mivelhogy nem találják vala el a feleletet, mégis kárhoztatják vala Jóbot.

Isten haragja a három barátira is kiterjedt, mert Jóbot vádolták, annak ellenére, hogy átlátták volna a helyzetet. Pontosabban szólva Jób három barátja nagyon sok féligazságot mondott. Mind a magatartásformájuk, mind pedig a megközelítésformájuk hibás volt.

Jób 32:4: Elihu azonban várakozott a Jóbbal való beszéddel, mert amazok öregebbek valának őnálá.

Ez a fiatalember várt a maga sorára, mert a többiek mind idősebbek voltak nála, és nekik kellett először szólni.

Jób 32:12-17: Igen ügyeltem reátok és ímé, Jóbot egyikőtök sem cáfolá meg, sem beszédére meg nem felelt. 13. Ne mondjátok azt: Bölcsességre találtunk, Isten győzheti meg őt és nem ember! 14. Mivel ellenem nem intézett beszédet, nem is a ti beszédeitekkel válaszolok hát néki. 15. Megzavarodának és nem feleltek többé; kifogyott belőlük a szó. 16.

Vártam, de nem szóltak, csak álltak és nem feleltek többé. 17. Hadd feleljek hát én is magamért, hadd tudassam én is véleményemet!

Isten szól az emberekhez, de azok nem hallják meg. Isten küldötteket küld az emberekhez, de még akkor sem hallják meg. Isten néha még álmokat is küld az emberek felé, de még akkor sem értik meg. Nagyon sok kereszténynek megvan a saját elképzelése, és *ahhoz* ragaszkodik.

Jób 32:18-20: Mert tele vagyok beszéddel; unszolgat engem a bennem levő szellem. 19. Ímé, bensőm olyan, mint az új bor, amelynek nyílása nincsen; miként az új tömlők, csaknem szétszakad. 20. Szólok tehát, hogy levegőhöz jussak; felnyitom ajkaimat, és felelek.

Jób 33:12-17: Ímé, ebben nincsen igazad, azt felelem néked, mert nagyobb az Isten az embernél! 13. Miért perelsz vele? Azért, hogy egyetlen beszédedre sem felelt? 14. Hiszen szól az Isten egyszer vagy kétszer is, de nem ügyelnek rá! 15. Álomban, éjjeli látomásban, mikor mély álom száll az emberre, és mikor ágyasházukban szenderegnek; 16. Akkor nyitja meg az emberek fülét, és megpecsételi megintetésükkel. 17. Hogy eltérítse az embert a rossz cselekedettől, és elrejtse a kevélységet a férfi elől.

Itt van pontosan leírva: Isten szól az emberekhez, de az emberek nem hallják meg. Küldötteket küld az Úr, álmokat küld az Úr, és mégsem hallják meg az emberek. Saját elképzeléseikhez ragaszkodnak, ezért van, hogy végül is eltévesztik útjaikat.

Jób 33:18-30: Visszatartja a romlástól, és életét hogy azt fegyver ne járja át. 19. Fájdalommal is bünteti az ő ágyasházában, és csontjainak szüntelen való háborgásával. 20. Úgy, hogy az ő ínye undorodik az ételtől, és lelke az ő kedves ételétől. 21. Húsa szemlátomást aszik le róla; csontjai, amelyeket látni nem lehetett, kiülnek. 22. És lelke közelget a sírhoz, s élete a halál angyalaihoz. 23. Ha van mellette magyarázó angyal, egy az ezer közül, hogy az emberrel tudassa kötelességét; 24. És az Isten könyörül rajta, és azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy ne szálljon a sírba; váltságdíjat találtam! 25. Akkor teste fiatal, erőtől duzzad, újra kezdi ifjúságának napjait. 26. Imádkozik Istenhez és Ő kegyelmébe veszi, hogy az Ő színét nézhesse nagy örömmel, és az embernek visszaadja az ő igazságát. 27. Az emberek előtt énekel és mondja: Vétkeztem és az igazat elferdítettem vala, de nem e szerint fizetett meg nekem; 28. Megváltotta életemet a sírba szállástól, és egész valóm a világosságot nézi. 29. Ímé, mindezt kétszer, háromszor cselekszi Isten az emberrel, 30. Hogy megmentse életét a sírtól, hogy világoljon az élet világosságával.

Sok dolog van itt, amit meg kell emésztenünk.
Nézzük meg Jób igazi problémáját:

Jób 34:5: Mert Jób azt mondá: Igaz vagyok, de Isten megtagadja igazságomat.

Istent megvádolja, hogy: *én igaz vagyok, de Isten nem ítelt meg engem igaz módon.*

Jób 34:9: Mert azt mondja: Nem használ az embernek, ha Istennel békeségben él.

Azt mondja itt Jób, hogy: *az nem igazán használ az embernek, ha igazul él, hiszen nézettek rám, az én példámra - én igaz életet éltem, és csak néztek meg mi történt velem!*

Látjátok miért kellett Jóbnek megtérnie a bűnös újáról?

Jeruzsálemben voltam, és hallottam egy prédikátort pontosan ilyen módon prédikálni, hogy: *milyen jól megy a gonosz embereknek, hogy milyen jól, milyen gazdagságban élnek.*

Hogyan kell Istent keresnünk? Isten bennünk van a Szent Szelleme által.

Azt is tanította, nagyon helytelenül, hogy Isten betegségekkel sújt minket, hogy minket kifinomítson. Soha nem említette meg sem Jézus Krisztus nevét, sem az ördög nevét.

Ez az igazi problémájuk, hogy nem látják, hogy az ördög tanait hiszik és tanítják.

Bajba kerülsz akkor, ha Istent kezded vádolni.

Jób 34:10,12: Azért, ti tudós emberek, hallgassatok meg engem! Távol legyen Istentől a gonoszság, és a Mindenhatótól az álnokság! 12. Bizonyára az Isten nem cselekszik gonoszságot, a Mindenható el nem ferdíti az igazságot!

Isten nem cselekszik gonoszságot, és nem ferdíti ki az igazságot. Ez a legjobb tanács, amit valaha is fogsz életedben hallani. Nagyon sokszor imádkozunk a betegekért, és nagyon gyakran halljuk ezt a fajta siránkozást: *miért sújtott engem Isten ezzel a betegséggel?*

Istennek semmi köze a gonoszsághoz! A sötétségnek még csak halvány árnyéka sincs meg Istenben!

Jób 34:31-32: Bizony az Istenhez így való szólani: Elszenvedem, nem leszek rossz többé; 32. Amit át nem látok, arra Te taníts meg engem; ha gonoszságot cselekedtem, többet nem teszem!

Lehet, hogy nagyon sok mindent igaz módon cselekedtél, ennek ellenére ne állj ki úgy Isten elé, hogy a saját igazadat bizonyítsd, és Őt vádold a gonoszért.

Mi lenne akkor, ha megalázva kerülnél a trónja elé, és azt mondanád, hogy: *Uram bocsásd meg, és mutasd meg, ha elrontottam! Taníts meg engem Uram, és én megbánom a bűneimet.*

Mindig ilyenfajta magatartásformával közeledj az Úr felé. Nem nagy bűnökről van szó. Arról van szó, hogy tudatlanok vagyunk, Isten Igéjét nem ismerjük. Nem tudsz olyan dolgokat, amelyeket szükséges lenne, hogy tudj. Nem ismered a hit alapvető dolgait, hogy hogyan kellene cselekedned hit alapján. Sok dolog van, amiről megfeledekszel.

Nagyon sokszor a gyógyulás nagyon közel van hozzád, és azonnal bekövetkezik, ha kisebb kiigazításokat megteszel. Ezekre meg kell, hogy tanítson valaki.

Nagyon sok téves, hamis tanítás van kint a világban. Nagyon sok olyan tanítás van kint a világban, amely Istent igazságtalan képben állítja be, pedig Isten igazságos.

Ezek mind hamis tanítások. Az ördög tanai ezek, amik azt tanítják, hogy Isten arra használja a betegségeket, hogy téged tökéletesebbé tegyen. Istenben nincsen gonoszság!

Miután Elihu szólt, Isten a következőt kérdezte Jóbtól - Isten közvetlenül szólt Jóbhoz!

(Nagyon jó lenne, sok prédikátor számára segítség lenne, akik helytelen és téves tanításokkal vannak, ha Isten közvetlenül szólna hozzájuk. Nagyon segítene rajtuk! Megszabadulnának az ördög tanaitól.)

Jób 38:1-3: Majd felele az Úr Jóbnak a forgószelekből, és monda: 2. Ki az, aki elhomályosítja az örök rendet tudatlan beszéddel? 3. Nosza övezd fel, mint férfiú derekadat, én majd kérdezek, te meg taníts engem!

Ezek azok a szavak, amelyeket Jób válaszként használt, amikor Isten kérdezte őt: *nekem van egy pár kérdésem feléd* – mondja Isten. *Akarsz vitatkozni Istennel?* – kérdezi Isten.

Jób 38:4: Hol voltál, mikor a földnek alapot vettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat!

Ez a fajta hangvétel jellemzi végig a párbeszédet: *Hol voltál Jób akkor? Hogyan működik ez? Hogyan történt ez meg ez?* Tudjátok hogy válaszolt Jób ezekre? Azt mondta, hogy: *nem tudom.* Nem tudom.

Jób 38:18: Áttekintetted-é a föld szélességét, mondd meg, ha mindezt jól tudod?

Ez a fajta kérdésrendszer egészen a 40. fejezetig tart. Az Úr nem hagyott szinte levegőt sem venni Jób számára. Egészen a 40. fejezetig csak kérdezi. Kérdés-kérdés után: *hol voltál te akkor? Hogyan működik ez? Átlátod-e? Honnan tudsz te erről?* - és Jób kérte ezt, mert Jób helytelen, téves dolgokat mondott.

Jób 40:2: Aki pert kezd a Mindenhatóval, cáfolja meg, és aki az Istennel feddődik, feleljen néki!

Ezt kérdezte tőle Isten: *majd te fogsz engem tanítani? Mert ezt hallom tőled. Ki az, aki engem meg tudna tanítani? Mondd el nekem!*

Jób 40:4-5: Ímé, én parányi vagyok, mit feleljek néked? Kezemet a szájamra teszem. 5. Egyszer szóltam, de már nem szólok, avagy kétszer, de nem teszem többé!

Jób belátja, hogy meg kell magát aláznia. Forgószélből kellett az Úrnak szólni hozzá - és Isten onnan szólt hozzá. Jób végül is megalázta magát.

Jób 40:6-8: Ekkor szóla az Úr Jóbnak a forgószélből, és monda: 7. Nosza! övezd fel, mint férfi, derekadat; én kérdezlek, te pedig taníts engem! 8. Avagy semmivé teheted-é te az én igazságomat; kárhoztathatsz-é te engem azért, hogy te igaz légy?

Úgy látod, hogy Istent el kell ítélned azért, hogy te igaz légy? Ezt tette Jób.

Jób 40:9-10: És van-é ugyanolyan karod, mint az Istennek, mennydörgő hangon szólasz-é, mint Ő? 10. Ékesítsd csak fel magadat fénnel és méltósággal, ruházd fel magadat dicsőséggel és fenséggel!

Nézzük csak meg, hogy te hogy tudod ezt teremteni!

Ha elég nagy vagy ahhoz, hogy Istent vádold azért, mert gonoszt tett, és megítéled Isten igazságát, és megítéled Istent, és meg akarod tanítani, hogy hogyan kell igaz ítéletet hoznia - az igazság az, hogy te nem tudsz semmit. Mégis Istent akarod utasítani, és megítélni.

Tudjátok, nagyon sok ilyen keresztény van. Legtöbbjüknek még Bibliájuk sincsen, mégis úgy jönnek, hogy: *ó, hát már számtalanszor elolvastam a Bibliát, olvastam ezeket a könyveket, én már mindezt tudom.*

Ez bizony büszkeség.

Jób 42:1-6: Jób pedig felele az Úrnak, és monda: 2. Tudom, hogy Te mindent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, amit elgondoltál. 3. Ki az, mondd, aki gáncsolja az örök rendet tudatlanul? Megvallom azért, hogy nem értettem; csodadolgok ezek nékem, és fel nem foghatom. 4. Hallgass hát, kérlek, én hadd beszéljek; én kérdezlek, Te pedig taníts meg engem! 5. Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged. 6. Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban!

Ezt mondja itt Jób őszintén a szívéből: *bocsáss meg nekem, Istenem!*

Az emberek sokszor azon gondolkodnak, hogy miért hagyta Isten, hogy megtörténjen az emberekkel az, ami megtörtént, és felhozzák példaként Jób példáját - de ennél egy sokkal nagyobb téma van itt elrejtve!

A nagyobb kérdés itt az, hogy mit teszel akkor, és hogyan beszélsz akkor, amikor nem látod át, hogy mi miért történik veled?

Lesznek olyan helyzetek az életedben, amikor nem tudod a miértjét, és nem érted meg. Ezek azok az időpillanatok, amikor az emberek megvádolják Istent, hogy: *miért?* Hogy: *Isten nem vagy igazságos!*

És ezáltal pontosan Jób osztályába helyezik magukat. Vádoló hangszínt vesznek föl: *Isten, ez nem volt igazságos! Ez nem volt igaz!* Azzal vádolják Istent, hogy Ő igazságtalan volt. Azzal vádolják Istent, hogy nem hozott igaz döntést, hogy kudarcot vallott. Azzal vádolják Istent, hogy elhagyták őket.

Ez a fajta vádló hanglejtés pedig Isten tökéletes karakterét sötétítené meg.

Megmondom neked, hogyan tudsz átjutni a kemény időközön az életedben, amikor olyan helyzetekben vagy, amit nem értesz meg. Mindennek a közepén annyit kell mondanod: *Isten, te igazságos vagy!*

Isten irgalma és ítélete mindig igazságos!

Mindig is ilyen hozzáállással kell, hogy legyél: *Isten, ha elrontottam, eltévesztettem, mutasd meg nekem, hogy hol!* Ehhez alázat kell.

Jób 42:10: Azután eltávolította Isten Jóbról a csapást, miután imádkozott vala az ő barátaiért, és kétszeresen visszaadta az Úr Jóbnak mindazt, amije volt.

Az első, hogy Jób megbánta, amit tett. A megbánás azt is jelenti, hogy megváltoztatta azt a magatartásformáját, amiben addig hibásan volt. Amiben addig hitt, amit addig gondolt, azt megváltoztatta.

Amikor ezt Jób megtette, az Úr eltávolította Jóbról a csapásokat, és kétszeresen megáldotta.

Isten meggyógyít, ha mi megalázzuk magunkat!

Sokszor az emberek szívesen átugranák ezt a fajta lépést, az alázatot, és gyorsan a megvallásokra, és az imára térnek rá.

A kézzrátétel, a megvallások – ezek mind igaz dolgok.

Így aztán imádkozhatsz, és imádkozhatsz, és imádkozhatsz, de ha nem hordasz alázatot a szívedben, akkor bizony anélkül imádkozol, hogy Isten azt meghallaná. Megvallhatod és megvallhatod az igazságot, de ha a te szíved nem igaz, és nincs alázattalelve, akkor a dolgok nem válnak igazgá. Nem leszel hatékony abban, amit teszel.

Mi az első, amit tennünk kell? Meg kell alázni a szívünket.

Jakab 4:6: De majd nagyobb kegyelmet ád; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ád.

Mindegy, hogy pont mire van szükséged, a legelső dolog, amire szükséged van: Isten kegyelme. Mert ha gyógyulásra van szükséged, akkor kegyelemre van szükséged.

Kegyelemre van szükséged ahhoz, hogy meglásd, hogy mi az, ami hozzád tartozik az Ige alapján.

Kegyelemre van szükséged ahhoz, hogy megnyíljon a szemed, hogy meglásd, hogy miben kell megváltoznod.

Szükséged van Isten kegyelmére ahhoz, hogy meg tudj tenni ezeket a változásokat magadban, hogy tudj kapni Istentől áldásokat. Kegyelem, kegyelem, kegyelem!

A hit jó, és igaz dolog, de van valami, ami megelőzi a hitet: Isten kegyelme. Mert ha Isten kegyelmét nem árasztotta volna ki, akkor még azt sem tudnád, hogy hogyan higgy Istenben. Nem kaptál volna megértést erről, kinyilatkoztatást, lehetőséget. Mert mindez kegyelemből van, hit által.

Ki kapja Isten kegyelmét? Az alázatos. Ha még több kegyelmet akarsz Istentől, még inkább alázd meg a szívedet.

Nézd meg azokat a Bibliában, akik alázattal voltak Isten felé!

A főníciai asszony esete a Bibliában, aki megalázta magát Jézus előtt, és megkapta, amiért jött.

Sokszor az emberek ugyan gyógyulásért jönnek, de nagyon gyorsan megsértődnek és megbotránkoznak, pedig ezek a dolgok - a sértődés - az mind a kevélység megnyilvánulási formái.

Amikor az emberek felkapják a vizet, és rögtön megmondják a maguk véleményét. Gyorsan kiigazítják a másikat, hogy mi is erről az én véleményem. Ugyan megmondták a véleményüket, de az áldások nélkül mennek haza.

Nincs is fogalma ezeknek az embereknek arról, hogy mibe kerül nekik ez a fajta magatartás, hogyan rabolja ki őket az áldásokból. Egyszerűen elvesztik Isten áldásait.

Tanulmányoztuk Naámán esetét, akinél hajszálon múlt, hogy mivel megsértődött, elveszítse a gyógyulását. Mert nagyon kicsi hiányzott, hogy meg ne sértődjön, és azt ne mondja, hogy én erre nem vagyok hajlandó. Majdnem hogy arra hajlott, hogy: *én abba a sáros vízbe nem merítkezek be, amikor nálunk sokkal jobb vizek vannak* -, de végül is le tudta győzni ezt a fajta büszkeségét.

És ha te le tudod győzni a te büszkeségedet, te is győztes leszel.

Nem csak egy pár emberről beszélünk, mindannyiunknak ott a büszkeség a szívében. A büszkeség és önzőség a hústestünk természete. Életünk minden napján kísért minket. Ez az igazság, habár tudom, hogy nem hangzik áldásként ez az igazság, de tudnod kell róla, hogy tudjál vele foglalkozni.

Mit fogok tenni a hústestem indításaival? Megnyitom magam neki, vagy alávetem a testemet? Ha szellemben járok, akkor el kell nyomnom a testem ilyen indulatait.

Megnyitom-e a testem indulatai számára magam, és járok-e kevélységben, járok-e a büszkeségben? Vagy a szellemben járok-e? Vagy megnyitom-e magam a szellem vezetésére, és alázatban, és szeretetben járok-e? Ez a te döntésed!

Életünk minden napján döntéseket hozunk. Egész életünkben döntéseket kell hozni.

Jóbnak is döntenie kellett, hogy ezek a fajta Istent vádoló hangok helytelenek - és amikor kiigazította magát ezen a területen, akkor meggyógyult.

Van egy Ige, amit nagyon sokszor idéz a Biblia:

Máté 13:15: Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták; hogy valami módon ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.

Az, hogy megtérnek, az azt jelenti, hogy megváltoznak, elfordulnak.

Látjátok-e az összeköttetést a gyógyulással? Hallanotok kell, megértést kell kapnotok! Gyakran, amikor hallod és megérted, és a fény, a világosság megérkezik a szívedbe, akkor meg kell változnod. Amikor te megteszed ezeket a változásokat, akkor Isten meg tud gyógyítani.

Ez, amikor Isten ereje megnyilvánul a testedben, ezek a változási tényezők, amelyek megváltoztatják majd a külsőt. Megváltoztatják a tested, a pénztárcád állapotát, a munkahelyi körülményeket, a családi állapotodat. De először ezek a változások belül, a láthatatlanban, a szellemvilágban történnek. Miután belül megtörténtek ezek a változások, akkor fogod látni külsőleg ezeket a változásokat.

Először a változások szellemben mennek végbe, és utána a természeti, fizikai világban.

Nézzük meg még egyszer: mi a büszkeség? Mi az alázat?

Hogyan tudom megállapítani, hogy mennyi büszkeség van az életemben? Hogyan tudom megvizsgálni, hogy ebből a borzasztó ronda büszkeségből mennyi van az én életemben?

Lehet, hogy nem fogod először ezt a képet szeretni, de akkor is látnod kell magadat, mert akkor tudsz változásokat hozni magadban, és akkor tudsz növekedni az Úrban. Nagyon nagy áldásai vannak, ha meg tudod magad alázni az Úr előtt.

Róma 12:3: Mert a nékem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy senki ne tartsa többre magát, mint kell, hanem józanul gondolkodjék, amint az Isten adta kinek-kinek a hit mértékét.

A kevélység mindig annak az eredménye, hogy magunkról hazugságokat hiszünk. Tehát nem igaz mércével mérjük magunkat.

Abdiás 1:3: Szíved kevélysége csalt meg téged, ki sziklahasadékokban lakozol, kinek lakóhelye magasan van, aki mondja az ő szívében: Ki vonhatna le engem a síkra?!

A kevélység megtéveszt téged. Minél több kevélység van benned, annál inkább vagy megcsalva a szívedben, annál siketebb, annál vakabb vagy, annál kevésbé értesz.

Minél nagyobb alázat van benned, annál tisztábban vagy képes arra, hogy lásd magad. Annál többet hallasz meg, annál érzékenyebbé válsz a szíved rezdüléseire.

Dániel azt is mondja, hogy a kevélység megkeményíti az elmét.

Az előbb a *Róma 12:3* alapján arról beszéltünk, hogy Isten kegyelme szükséges ahhoz, hogy be tudjuk tölteni a helyünket Krisztusban. Mint olvassuk itt az Igében, Jézus Krisztus testének vagyunk tagjai, és hogy be tudjuk tölteni a helyünket ebben a testben, ahhoz hitre van szükség, ami kegyelem által jön.

Egy másik fordítás szerint azt olvassuk itt, hogy: *„senki ne értékelje magát többre, mint amennyi a valós értéke.”*

Egy másik fordítás szerint: *„józanul becsüld meg a képességeidet.”*

Ez az a hely, ahol nagyon-nagyon sok keresztény eltéveszti! Nem azt mondja az Ige, hogy ne gondold magadról sokat - ne gondold magadról többet, mint ami az igazság!

Az emberek megzavarodnak, és hol az egyik, hol a másik szélsőségben kötnek ki. Az egyik ember teljesen önbizalom hiányában van, nem látja a saját értékeit, nem tudja értékelni magát. Ezek az emberek sem az Úr számára nem megfelelőek, sem senki más számára.

Vannak olyan emberek, akik azt gondolják magukról, hogy ők a minden: *bármit meg tudok tenni, én vagyok a legcsodálatosabb ember a földkerekségen, sokkal nagyobb az erő, ami bennem van, mint ami benned van.*

Filemon 1:6: Hogy a te hitvedben való közösség hathatós legyen a Krisztus ügyében, minden benned lévő jónak megismerése által.

Azokat a dolgokat kell megismerned, amelyek igazak és jók benned.

Hol lehet beleesni a büszkeség hibájába?

Amikor olyan dolgokat hiszel magadról, amelyek nem igazak rólad. Ez az, amikor kevélységben vagy, mert hazugságokat hiszel magadról, vagyis megtévesztett vagy. Magasabbra értékeled magad, mint amennyi vagy. Saját képességeidet, a saját ajándékaidat, a saját kegyelmedet, a saját tapasztalataidat, a saját helyedet, a te helyedet Jézusban. A te saját magadról alkotott véleményed magasabban van magadról, mint ahol valójában vagy.

Az alázat pedig ennek az ellentettje. Az a valóságot fogja meg. Az alázat azt is jelenti, hogy annak a valóságát hiszed, ami te vagy - hogy hol vagyok én a szolgálatban, hol az én helyem.

A büszkeség egy nagyon-nagy téma. Soha nem láttam még ezt máshol, mint Magyarországon.

A Bibliában olvashatjuk, hogy Mózes volt a legalázatosabb szívű ember, aki valaha élt a földkerekségén. A legszelídebb, legalázatosabb szívű, és Mózes volt a leginkább használt ember a szolgálatban az ő generációjában.

Mondhatnánk tovább a listában, hogy Dávid király, Pál, Jézus, Keresztelő János - mind nagyon szelíd és alázatos szívű emberek voltak. Pál azt mondja magáról, hogy: *én vagyok a legkisebb a szentek között.*

Amikor a hívők saját magukat úgy értékelik.

Pál mégis azt mondja, hogy: *többet munkálkodtam, mint mindazok összesen.* Miért? De rögtön hozzá teszi, hogy: *nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.*

Ezt meg kell értenetek, ez nagyon fontos! Ha azt szeretnéd, hogy Isten használjon téged, akkor meg kell aláznod a szívedet, mert Isten a kegyelmét az alázatos szívűnek adja. Isten királyságában az, hogy ki a leghatalmasabb, és ki a legalázatosabb – ezek elválaszthatatlanok.

A világban el lehet taposni a többiekét, és fölászni magad a csúcsra, hogy mindenki mást elnyomsz. Isten királyságában a fölfelé vezető út az a megalázkodás útja.

Megalázkodni Isten előtt, és ezáltal előbbre lépni – ez nem a hústest természete. A testünk természete így szól hozzánk: *léptess engem előre!*

Ha a te tested tudna irányítani téged, akkor azt mondaná, hogy te vagy a barátaidnak, a gyülekezeteknek a vezetője. Egy pár napon belül, ha hagynád őt kibontakozni, akkor az Egyesült Államok elnöke is lennél, és az egész világon a legelső ember lennél - ha hagynád a hústested útjait.

Mert a te tested soha nem kap elég figyelmet és előléptetést, mindig többet akar.

Ez a test és az elme együtt. A testet pedig alá kell rendelni, és ezért minden nap foglalkozni kell vele.

Ezek a korlátaink Istennél.

Mi tehát a büszkeség? Az egy nagyon ronda dolog. Hogyan lehet kifejlődni az alázatosságban? Tehát ezért meg kell néznünk, hogy milyen pontok alapján tudjuk megvizsgálni, hogy hol vagyunk.

Az első dolog: a szánkat kell leellenőrizni - hogy mennyi benned az alázat, és mennyi benned a büszkeség – ellenőrizd le a szádat

János 7:18: Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.

Vagyis ne beszélj magadról.

János 7:14-15: Már-már az ünnep közepén azonban felméne Jézus a templomba, és tanít vala. 15. És csodálkoznak a zsidók, mondván: Mimódon tudja ez az Írásokat, holott nem tanulta?!

Ez az egyszerű neveltetésű fiúcska, aki a falunkban növekedett, és csak ácsmesterig vitte, honnan tudja mindezeket?

Hallottam már fiatal prédikátoroktól a következőt: *én megfizettem az árat, én éjszakákon keresztül fönt voltam, és tanultam és tanultam, és keményen fizettem az árat, mert sokat imádkoztam, és sokat böjtöltem, mert meg kell fizetned az árat.*

Ez bizony a kevélység belőled, ami így szól. Mit mondott Jézus?

János 7:16: Felele nékik Jézus és monda: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem.

Jézus soha nem vette a dicsőséget azokból a példabeszédekből, amelyeket tanított. Egyetlen egy üzenetből sem merítette a saját dicsőségét. Egyetlen egy kinyilatkoztatott igazságból sem vett magának dicsőséget. Újra és újra mondta, hogy: *nem a saját beszédeimet szólok, hanem annak a beszédeit szólok, aki engem küldött. Az Atya, aki bennem van, az végzi e dolgokat.*

Egyetlen egy gyógyulásról sem vette magának a dicsőséget, mindig azt monda: *aki engem küldött, az teszi e dolgokat, az szól bennem.*

Egyetlen egy csoda, egyetlen egy megszabadulás esetében sem vette Jézus a dicsőség koronáját magára.

Ez egy hatalmas példája annak, hogy hogyan járjunk alázatban. Maga a Mester tanított meg minket.

János 7:18: Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.

Ez segít nekem, és segít neked is. Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi. Magától szól, mint forrásból, magából beszél - és magáról beszél, mint témáról.

Vagyis le kell ellenőrizni a szádat: folyamatosan, mindig csak magadról beszélsz-e? Érzed-e akkor is a boldogságot, ha nem te vagy a beszélgetés központjában? Mindig csak magadról és a tiédről kell beszélni?

A szolgálatban nagyon döbbenetes, hogy csak a sajátjukról akarnak beszélni az emberek, a saját megtapasztalásaikról, a saját csodáikról: *Hadd mondjam el neked, hogy Isten milyen csodálatos módon használt engem. Hadd mondjam el neked! Hadd mondjam el neked!...*

Nézd meg a szádat, ellenőrizd, hogy magadról beszélsz-e állandóan? A saját dicsőségedet keresed-e csupán? Miért kell mindig magamról beszélni? Miért kell mindig a saját tapasztalataimat mondani az embereknek? Valóban azért mondom-e nekik, hogy az áldás legyen nekik, hogy áldást kapjanak?

Nem azért mondom. Azért mondom, hogy nagy benyomást tegyél rájuk. Amikor pedig jó benyomással akarsz lenni az emberek felé - az a büszkeséged.

Próbáltad-e már, hogy valakire ráerőltess magad? Ha valaki az mondja, hogy nem, akkor most azonnal próbáld a te szellemi felnőttségodat bizonygatni nekem.

A büszkeség egy nagyon ravasz dolog. Azt kell mondanod, hogy: *Uram, segíts nekem ebben.*

Azért teszel-e dolgokat, hogy a figyelem rád irányuljon?

A Biblia tanít arról, hogy milyen a kevélyek élete: annak a kívánsága, hogy csak őt lássák, hogy őt tekintsék. Hogyan öltözködöm - a szép ruhámról mindenki engem vegyen észre. Mindegy, hogy mi van mögötte, csak ami elöl van, a front, az számít.

Sokszor az emberek csupán azon munkálkodnak, hogy az a kép, amit magukról ki akarnak mutatni az emberek felé, az pontos és olyan legyen.

Mi vezeti az embereket erre? A büszkeség.

Miért mondanak az emberek hazugságokat? Hogy benyomást tegyenek.

Most nem a világról beszélek, nem a világi emberekről, hanem a gyülekezeti emberekről. Hogy benyomást tegyenek a másokra, hogy ők milyen szellemiek már - és ez bizony rossz benyomást tesz a másokra.

Amikor történeteket mesélnek, és ebben a történetben sok extra, járulékos, kitalált részlet van - mi vezeti az embereket erre? A büszkeség.

Mit tesz Isten a kevélyekkel? Ellenáll nekik. Isten már messziről megismeri a kevélyeket - mondja a Biblia. Isten gyűlöli a kevélységet.

Miért? Mert hamisságban van a gyökere. Isten maga az Igazság. Ő az Igazság Szelleme. Ő maga az Igazság, és gyűlöli a hazugságot, és bármilyen formáját a hamisságnak.

Luciferben találtatott először a kevélység a kezdetek kezdetén, és ezt tehette a mi első szüleinkbe, Ádámba és Évába, amikor megtévesztette őket. Erre vezette őket rá az Éden kertjében, hogy: *neked nem lesz akkor már szükséged Istenre, mert olyan leszel, mint Ő maga.*

Lucifert is ez vitte bajba. Azt mondta Lucifer, hogy: *én olyan leszek, mint a Mindenható.*

Mindannyian a bűnben vagyunk, és Isten dicsősége nélkül vagyunk a hústestünk miatt. A hústestünk természete maga a büszkeség.

Képesek vagyunk arra, hogy a belső új emberünkől éljünk, és az határozza meg a külső lényünket. A hústestünket uralni kell, de ehhez először föl kell ismerni a hústest tulajdonságát: az ő kívánsága, hogy benyomást tegyen a másokra. A büszkeség mindig láttatni akarja magát.

Még akkor is ebbe a hibába esnek keresztények, mikor dicsérik az Urat, olyan formában, hogy a többiek ezt majd lássák. Ilyenkor a szellem helyett a hústestben dicsérik az Urat.

Hogyan kezeled azt a szituációt, amikor elhanyagolnak téged, amikor észre sem vesznek téged, amikor nem figyelnek rád az emberek? Ha bejössz a többiek közé, és az emberek észre sem

vesznek, van-e a szívedben az a kívánság, hogy: *de jó lenne, ha rám is figyelnének*. Ha csak azért jössz, hogy a többiek figyeljenek fel rád, akkor nagyon rossz indíttatással jöttél.

Itt sajnós megfigyelhető az is, hogy egyre kevesebb ruhát öltenek magukra a hölgyek, hogy annál jobban figyeljenek fel rájuk.

Hogyan tudod azt kezelni a szívedben, amikor nem figyelnek rád az emberek? Hogyan tudod kezelni azt, amikor rossznak tűnsz az emberek szemében, emberek előtt?

Amikor szégyelled magad, az is a büszkeség egyik fajtája lehet. Miért lettél olyan szégyenlős? Olyan képet próbálsz az emberekre erőltetni, amely a valóságtól távol áll - és amikor nem úgy alakul, ahogy szeretted volna, akkor pedig szégyelled magad.

Megfigyelhető, hogy keresztényeknél, amikor az asztalnál nem őket szolgálják ki először, azt is sértésnek veszik, és megsértődnek. Ha véletlenül úgy önti a pincér az üdítőt, vagy a levest úgy meri ki, hogy a ruhámra megy, akkor sem érdemes ezen felmérgesedni, mert ez is csak a kevelység egyik formája.

Sokszor az emberek azért nem mernek kiállni az Evangélium örömhírét megosztani a gyülekezet előtt, mert szégyellik, hogy milyen keveset tudnak. Pedig annyit kellene megosztani a többiekkel, amennyit tudsz, és nem kellene nagyobb képet festeni az emberek elé, mint amennyi vagy, és akkor Isten majd ad neked többet. Fel kell vállalnod azt a kockázatot is, hogy esetleg összezavarodsz, vagy eltévesztesz valamit a többiek előtt - és akkor sem kell zavarba jönnöd, mert ez is csak a kevelségedet mutatja, hogy másnak akarsz tűnni, mint ami vagy.

Annyit tegyél meg, amennyit tudsz, annyinak lássál, mint amennyi vagy!

Magadat lépteted elő, vagy pedig megvárod, amíg az Úr előre léptet? Magadat helyezed-e előre? Megpróbálsz magadat jól eladni, hogy te milyen csodálatos vagy?

Várd meg, amíg a másik ember dicsér téged, és ne a saját szádból dicséred magadat, mert azt tanítja a Biblia, hogy az valaki, akit az Úr ajánl, és nem az, aki saját magát ajánlja - és ez az előléptetés az Úrtól jön.

És ez az ítélet is Istentől jön. Isten az, aki az egyiket előlépteti, a másikat pedig nem.

Alázd meg a szívedet a Mindenható Isten előtt, és Ő lesz az, aki téged előre léptet a szükséges időben - és a szükséges idő azt jelenti, hogy később következik be, mint amit a te hústested akarna.

Ezért ne próbáld magadat előre nyomkodni, előre tolni, várd meg, amíg Isten teszi. Ne a saját nevedet trombitáld ki, mert akkor a te nevedet soha nem fogják a többiek kitrombitálni.

Nem szabad tehát, hogy az ember a saját dicsőségét keresse.

Ha túl sokat beszélsz magadról, az sajnós téged is megbetegít, és a többiek is úgy érzik magukat, hogy már teljesen rosszul vannak körülötted.

Egy másik nagyon fontos pont, amit le kell ellenőrizned itt: hogy tudod kezelni, amikor mások kijavítanak?

Sok ember nem tanítható. Sok ember nem fogadja el ezeket a javításokat, megsértődnek, elkeserednek.

A probléma ott van, hogy ezek az emberek nem fogadnak el soha semmilyen kiigazítást. Ezek az emberek, amikor valaki próbál velük beszélni, akkor mindig azonnal védekező helyzetbe kerülnek, védelmezik magukat, és siránkoznak, és kifogásokat találnak, és nem fogadják el a másik igazát.

Ennek a motivációja a büszkeség.

Ezektől az emberektől soha nem fogod azt hallani, hogy: *igen, neked volt igazad, én tévedtem, bocsáss meg*.

Ezt nem fogod hallani. Siránkozni fognak, keseregni fognak, megmondják a magukét, felrobbannak, megsértődnek. Sokszor a szívükben tudják, hogy nincsen igazuk, de a kevelységük nem engedi azt kimondani, hogy: *igen ne haragudj, neked volt igazad, bocsáss meg*.

Bizony van, amikor a prédikátoroknak is ezt kellene mondani: *igen, jobban kellett volna tennem, ne haragudj*.

Amikor próbálsz megmagyarázni a te igazságodat, az is büszkeség: *igen tudom, hogy ezt itt eltévesztettem, meg elrontottam, de, de...* és jönnek a magyarázatok.

Amikor Isten kezd el veled foglalkozni, akkor legjobban azt teszed, hogy ha nem kezdesz el érveket és bizonygatásokat Elé hozni, hanem elismered az Ő igazát, és megalázod magad.

Isten látja a szívedet, hogy készen vagy-e ezekre a változásokra.

Sok ember nem érti meg, hogy mit jelent a megtérés.

Hogyan kezeled azt a szituációt, amikor valaki téged tanít valamire, és be tudod-e látni, hogy igen, neki volt igaza, és te tévedtél? El tudod-e ismerni azt, ha valaki igazán jó benyomást tett rád?